

၂၁

လက်ဝဲရစ်ရာသီ

အခန်း (၁)

"တူးတီး ဝမ်းကျစိမ့်"

"နံပါတ်ငါးဝိုင်းကို ပဲပလာတာ နှစ်ပွဲဟေ့"

နံနက်ခင်းရဲ့ နေခြည်မျှင်တန်းလေး ကြွချီ လာပြီဆိုတာနဲ့ ရပ်ကွက် ထိပ်မှာ ရှိတဲ့ အဓိပတိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ အော်သံဟစ်သံတွေနဲ့ နေ့သစ်ကိုကြိုဆိုနေပြီ။

"ဟေ့ကောင် ဆယ်ပြား၊ နံပါတ်သုံးဝိုင်းကို စမူဆာပွဲတွေ ချပေး၊ ဟောဟို ကိုဗညားတို့ ဝိုင်းကို ဘာလိုသလဲမေး"

ဆိုင်ကောင်တာ စားပွဲကနေ တစ်ဆိုင်လုံးကို အဆက်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်ရင်း လိုသမျှ အော်ဟစ်ညွှန်ကြားနေတဲ့ ဆိုင်ရှင်ကိုဝင်းမောင်မောင် အသံက တစ်ချက်ပြတ်မသွားဘူး။

ဆယ်ပြားကလည်း ဇယ်ဆက်သလို တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း ပြေးလွှားလို့ လိုအပ်သမျှ မနား စတမ်း လုပ်ပေးတယ်။

"ဆယ်ပြား ဒီမှာ ဆေးရမယ့်ခွက်တွေ ပုံနေပြီကွ၊ လာရှင်းပေးပါဦး"

ဒီတစ်ခါထွက်လာတဲ့ အသံက ဖျော်ခန်းထဲက ကိုတိုးအသံ။ ဆယ်ပြားမျက်နှာ တစ်ချက်မရှုံ့ဘဲ အဖျော်ခန်းထဲ ရောက်သွားပြန်တယ် ။ ဆေးကြောရမယ့် ခွက်တွေ တစ်ပုံတပင်ကြီးကိုလည်း ဆယ်ပြား ချွေး

တစို့စို့နဲ့ ထိုင်ဆေးကြောနေလိုက်တယ်။

မနက်မိုးလင်းလို့ နေမထွက်ခင်ကတည်းက ကသောကမျော မျက်နှာထသစ်ပြီးတာနဲ့ သူ့လို စားပွဲထိုး သုံးယောက်နဲ့ အတူ ဆယ်ပြား စားပွဲဝိုင်းတွေ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေကျ။

ပြီးတော့ မုန့်ပွဲတွေပြင်ဆင်၊ အကြော်ဆရာကို ဝိုင်းကူပေး၊ စမူဆာ တွေ ဝိုင်းကူထုပ် တရစပ် မနားတမ်း လုပ်ရတော့တာပဲ။

စားတဲ့ သူတွေ ရောက် လာပြီဆိုတာနဲ့ ဆယ်ပြား ခြေကောလက်ပါ အနားမရတော့ဘူး။ သူ့ စိတ်ထဲမှာ သိထားတာက ဒီဆိုင်မှာ ရှိသမျှအလုပ်က သူ့အလုပ်၊ ဆိုင်ရှင်ခိုင်းခိုင်း၊ ဖျော်ဆရာခိုင်းခိုင်း၊ ယုတ်စွအဆုံး ဘဝတူအဆင့်တူ စားပွဲထိုးချင်း ခိုင်းရင်တောင် ဆယ်ပြားမငြင်းဘဲ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်တဲ့ သူ။

အဲဒီလိုအလုပ်ကို ဖင်ပေါ့ပေါ့ လုပ်တတ်လို့ လည်း ဆိုင်ရှင်ကိုဝင်းမောင်မောင် ဆယ်ပြားကို သဘောကျတယ်။

"အင်း ကျပ်မပြည့်တာလေးကလွဲရင် ဒီကောင်ခိုင်းလို့ ကောင်းတယ် စိတ်ကောင်းလေးရှိပြီး ရိုးသားတယ်"

သွေးမတော် သားမစပ်ပေမယ့် ဆယ်ပြားကို သံယောဇဉ်နဲ့ ကိုဝင်းမောင်မောင် သနားလည်း သနားတယ်၊ ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လေးယောက် ရှိပေမယ့် ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က စားပွဲထိုးပါး ဝနေပြီဆိုရမယ်။

ဆန်းဝင်း၊ ဖိုးချစ်၊ သန်းဇော်တို့ သုံးယောက်ထက် ဆယ်ပြားက အားကိုးရတယ်။ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေ ရေသာခိုချင်ခိုမယ်။ ဆယ်ပြားကတော့ မနားမခိုင်းမချင်း မနားဘူး။ လုပ်ဆိုလုပ်တယ်။ ရပ်ဆိုမှ ရပ်တယ်။

ဆယ်ပြားအသက်က ဆယ့်ကိုးနှစ်ကျော် လူပျိုပေါက်အရွယ် ရောက်

နေပေမယ့် ခုချိန်ထိ ကလေးတစ်ယောက်လို နေတုန်း။ သာမန်လူထက် ထူးခြားနေလို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မသိသူ မရှိဘူး။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့နာမည်အရင်း ချစ်အောင်ထူးဆိုတာကို အဖေနဲ့ အမေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြဘူး။ ကြာတော့ သူ့နာမည် အရင်းကိုတောင် သူကိုယ်တိုင်က မေ့တော့တော့။ အားလုံး ခေါ်တဲ့ နာမည် ဆယ်ပြားကိုပဲ သိနေကြတယ်။

ဆယ်ပြားလို့ ခေါ်မှ ထူးတယ်။ သိတယ်။ ခိုင်းတာ လုပ်ပေးတယ်။ နောက်ဆုံး မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆယ်ပြားကို လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။

တကယ့်တော့ ဆယ်ပြားဆိုတဲ့ နာမည်က အကြောင်းမဲ့ တွင် နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ကိုမွေးတော့ ပေါင်ချိန်မပြည့်လို့ ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲမှာ နှစ်လလောက် အသက်ရှင်အောင် လုပ်ခဲ့ရတာ။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထွားမှုက သာမန်ကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး။ လမ်းစလျှောက်တော့လည်း သူများ ကလေးတွေထက် နောက်ကျ၊ စကားစပြောတော့လည်း မဝီကလာ ဝီကလာ အထစ်ထစ်။

အသိဉာဏ်ပိုင်းမှာ လည်း တခြားကလေးတွေထက် နိမ့်ကျလွန်းနေတော့ သူ့မိဘတွေခမြာ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ပြကြည့်တယ်။

"ဒါဟာ Ausism လို့ ခေါ်တဲ့ မွေးရာပါ ချို့ယွင်းတဲ့ ဝေဒနာမျိုးပေါ့ဗျာ"

"

"ကျွန်တော်တို့ သားလေးအတွက် စိုးရိမ်ရသလား ဆရာ"

"စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်လူသား တစ်ဦးလိုတော့ သူ့မှာ အသိဉာဏ် အိုင်ကျူ အဲ တွေးခေါ်မှုမျိုး မရှိဘူးပေါ့၊ ဆိုလိုတာက

ဉာဏ်ရည်နိမ့်ကျနေတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ"

"ကျွန်တော့်သားလေး ရောဂါကို ကုသလို့ ရနိုင်သလား ဆရာ"

"အင်း ကုသဖို့ မလွယ်ကူတဲ့ ဝေဒနာမျိုးဆိုပါတော့၊ မွေးရာပါချွတ် ယွင်းချက် တစ်ခုဆိုတော့ ကလေးကို ဂရုစိုက်ကျွေးမွေး ပြုစုပေးတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊ တခြားကလေးတွေထက် အစစ အရာရာ ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ သူ့အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားအလိုက် သိသင့် တာတွေကိုလည်း မိဘတွေက အရေးစိုက်သင်ကြားပေး၊ ဒါအကောင်း ဆုံး ကုသနည်းပါပဲဗျာ"

အဲဒီကတည်းက ဆယ်ပြားကို အဖေနဲ့ အမေက ဂရုတစိုက်ကြည့်တယ်။ ရှားရှားပါးပါးရတဲ့ သားလေးမို့ သိပ်ချစ်ကြတယ်။ အစားအသောက် အနေအထိုင်ကအစ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆယ်ပြားနဲ့ အသက်တူ ကလေးတွေ ကျောင်းစတက် နေပေမယ့် ဆယ်ပြားက ခဲတံကိုတောင် မကိုက်တတ်သေးဘူး။ လမ်း လျှောက်ရင် ခြေထောက်က မခိုင်ချင်သေးဘူး။ စားတာ သောက်တာက အစ အမေ့အကူအညီမပါဘဲ ဘာမှ အဆင်မပြေဘူး။

"တို့ သားလေး ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး၊ တို့ နှစ်ယောက် မရှိရင် ဒုက္ခ ရောက်မယ်၊ ငါတို့ ဘဝ တွေကလည်း အမွေပေးစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ပညာရေး တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အထိုက်အသင့် ပညာလေး တတ်တော့ သူ့ဘဝ ရပ်တည်ဖို့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်"

လက်လုပ်လက်စား မိဘနှစ်ပါးခမျာ ဆယ်ပြားရှေ့ရေးအတွက် ရင် မောရတယ်။ အဖေက ဆိုက်ကားနင်း ဝမ်းကျောင်းရသူ။ အမေကလည်း ဆယ်ပြားဝေယျာဝစ္စနဲ့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ မှီခိုနေရတဲ့ ဘဝ။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လည်း ဆွေးမျိုးသားချင်း အရင်းအချာ မရှိတာမို့ ဆယ်ပြား အနာဂတ်အတွက် ရင်လေးစရာ။

နောက်ဆုံးဇွတ်မှိတ်ပြီး ဆယ်ပြားကို ကျောင်းအပ်လိုက်ကြတယ်။ မအပ်လို့ လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ဆယ်ပြားနဲ့ ရွယ်တူတွေ နှစ်တန်းတက်နေကြပြီဆိုတော့ နှစ်လောက်တောင် နောက်ကျနေပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဆယ်ပြားအသိဉာဏ်က မမီပြန်ဘူး။ ဝလုံးတစ်လုံး ရေးနိုင်ဖို့ တောင် လချီအောင် သင်နေရတယ်။

"ဆရာမရယ် ကျွန်မသားလေး ပညာတတ်ကြီး မဖြစ်ရင်နေပါစေတော့၊ စာလေးရေးတတ် ဖတ်တတ်နဲ့ သေစာရှင်စာလေး တတ်ရင်တော်ပါပြီရှင်"

မိဘဆိုတော့လည်း ကိုယ့်သားသမီးကို ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို တတ်စေချင်တာပဲလေ။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကူကျက်ပေး။ ခဲတံကိုင်ပြီး ရေးတတ်အောင်လည်း လက်ကိုင်ကိုင်ပြီး ရေးပေးနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်တစ်နှစ်မှာ တဘုန်းဘုန်း ကျလာလိုက်တာ လေးတန်းလည်း ရောက်ကော လက်လျှော့ပြီး ကျောင်းကထုတ်လိုက်ရရော။

မထုတ်လို့ လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ အတန်းက လေးတန်း ဆယ်ပြား အသက်က ဆယ့်လေးနှစ် ဖြစ်နေပြီကိုး။

မိဘတွေက ဂရုစိုက်ကျွေးမွေးလို့ ဆယ်ပြားအသိဉာဏ်ကသာ အဆင့်မမီတာ ခန္ဓာကိုယ်ထွား ကျိုင်းမှုကတော့ လူပျိုပေါက်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။

ကျောင်းမတက်တော့ ဆယ်ပြားရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုလူခိုင်းတာလုပ် ဒီ

လူခိုင်းတာလုပ်နဲ့ မုန့်ဖိုး လေးနည်းနည်းရရင် ဆယ်ပြားကျေနပ်တယ်။

စားချိန်တန်စား၊ ကစားချိန်တန်ကျရင် ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေနဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကစားနေတတ်တာ ဆယ်ပြားအလုပ်။

လူကထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ကစားဖော် ကစားဖက်တွေက သေးသေးကွေးကွေး ကလေးငယ် လေးတွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆယ်ပြားကို ကျပ်မပြည့်တဲ့ သူအဖြစ် အားလုံးက စာနာ နားလည်ပေးခဲ့ကြတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အောင်တင့်၊ မောင်မျိုး၊ ဗုံဗုံတို့ ကလေးအုပ်စုက ဆယ်ပြားရဲ့ ကစားဖော် တွေလေ။

"စမယ်ဟေ့ တစ် နေရာယူ၊ နှစ် အသင့်ပြင်၊ သုံး မောင်းချိန် လေး ပစ်နိုင်ပြီဟေ့"

"ခိုင်း ခိုင်းညောင့်"

"ဒက် ဒက် ဒက်"

"ဆယ်ပြားကို ပစ်လိုက်တာ ထိသွားပြီဟေ့ ငါပစ်လိုက်တာ"

"အေး ငါ သေသွားပြီဟေ့ ဗုံဗုံ ပစ်လိုက်တာတဲ့ "

"ဟာ သေရင် စကားမပြောနဲ့ လေ မပြောရဘူးဟ"

"မသေခင် ပြောလို့ ရတယ်လေ မောင်မျိုးရ၊ ဟိုတစ်နေ့က ဗွီဒီယိုထဲမှာ မင်းသားသေခါနီး စကားပြောတာ အကြာကြီးပဲကွ"

"ဟိုက မင်းသား မင်းက ဆယ်ပြား မတူဘူးကွ"

"ဟင် မတူဘူးလား၊ မသိလို့ ပါကွာ ကဲ ကဲ ငါသေမယ် ခဏပဲသေမယ်နော်၊ ပြီးရင် ပြန်ပါမယ် ကဲ သေပြီဟေ့"

မကြီးမငယ် အရွယ်ကြီးနဲ့ ဆယ်ပြား မြေပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး လှန်အိပ်နေတာမြင်တော့ အမေဖြစ်သူက အဝတ်လှမ်းနေရာကနေ လှမ်းအော်တယ်။

"ဟဲ့ သား ဆယ်ပြား ဖုန်တွေထဲမှာ ဘာလို့ လှဲအိပ်နေတာလဲ၊ ထစမ်း ထစမ်း ဒီကလေးနှယ် ခက်တော့တာပဲ"

"ဗုံဗုံပစ်လိုက်လို့ သား ခဏသေနေတာ အမေရဲ့ ၊ စကားပြောလို့ မရဘူး၊ ခဏလေး သေလိုက် ဦးမယ်"

"ဟယ် ဒီကလေး ခက်ပါလား ဆယ်ပြားရယ်၊ ငါတော့ သေချင်တယ်ဟင်း"

ဆယ်ပြားမိခင် ဒေါ်ချစ်မြ သားအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ရမလို ငိုရမလို။ ဆယ်ပြားကတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီးငြိမ်လို့ ။

အခန်း (၂)

ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာဆိုတာ လူတိုင်းကြုံတတ်ကြတဲ့ အရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်ပြားတို့ မိသားစု အတွက် ကြုံလိုက်ရတဲ့ ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်က အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ ဦးစီး မိသားစုရဲ့ တံတိုင်းကြီး ပြိုကျ သွားခဲ့ရတာပါပဲ။

ဒေါ်ချစ်မြ ငိုလိုက်တာများ ၊ တက်မတတ်၊ ချက်မတတ်။

ဒေါ်ချစ်မြ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမယ် ဆိုရင်လည်း ဝမ်းနည်းလောက်စရာပါပဲ။ ဦးဘသော်ကို ရက်ရက်စက်စက် ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့ သေခြင်းတရားကတော့ အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့လွန်းပါတယ်။

ခရီးသည် တစ်ဦးကိုပို့ပြီး ပြန်လာတဲ့ ဦးဘသော်ဆိုက်ကားကို ဘရိတ်ပေါက်ပြီး လမ်းကြောင်း မှားဝင်လာတဲ့ ကားက တည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုက်မိတာပါ။ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ကြမ္မာဆိုးကြောင့် ဦးဘသော်နေရာမှာ ပဲ ပွဲချင်းပြီးဆုံးတယ်။

ဒီသတင်းဆိုးက ဒေါ်ချစ်မြအတွက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ သတင်းဆိုးပဲ။ လောကကြီးထဲမှာ ဆယ်ပြားလို သားတစ်ယောက်နဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အသိက ဒေါ်ချစ်မြကို မျက်ရည် မဆည်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ဆယ်ပြားကတော့ ငိုကြွေးနေတဲ့ အမေ့ကိုတစ်လှည့် ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ သူတို့ တဲအိမ်လေးပေါ် စုရုံးရောက်နေတာကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရ

င်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေတယ်။ ဆေးရုံမှာ ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဖခင် သူ့ဆီဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတာကို နားလည်ခံစားတတ်ပုံလည်း မရဘူး။

"ဆယ်ပြား ငိုလေကွာ၊ အဲဒါ မင်းအဖေသေသွားတာကွ ငိုစမ်း"

ဆယ်ပြားအဖေရဲ့ ဆိုက်ကားနင်းဘက် ဦးပြားကြီးက အားမလိုအားမရနဲ့ ဆယ်ပြားပခုံးကို ပုတ်ပြီး ပြောတယ်။ ဆယ်ပြား မျက်လုံးကြောင်ကြောင်လေးနဲ့ မော့ကြည့်ရင်း

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အဲ ဟို ဘယ်လိုငိုရမှာ လဲဟင်၊ ဒွေးလိုငိုရမှာ လား၊ နေတိုးလို ငိုရမှာ လားဗျ"

"ဟာ ဒုက္ခပါပဲကွာ ငို ငို၊ ကြိုက်သလိုငို"

"အဖေ အဖေရေ အီး ဟီး ရီး အဲဒါက ဒွေးစတိုင်၊ ခုကြည့် နေတိုးလို ငိုပြမယ်ဗျ၊ အ အဖေ အဖေရဲ့ ဟီး အီး"

ဆယ်ပြား ခူးကလေးတုပ်ပြီး မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ ငိုပြနေတာကြည့်ပြီး အားလုံးရယ်ရအခက် ငိုရအခက် ဖြစ်ကုန်ရော။

ဆယ်ပြားကတော့ ဘာဆိုဘာမှ မသိ။ အပူအပင် ကင်းနေတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ သာ သားကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျပြီး ဆွေးမြည့်ခံစားလို့ ။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကလည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတဲ့ သားအမိကိုကြည့်ရင်း စိတ်မောနဲ့ ပင့်သက်တွေ ရှိုက်ရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။

ကိုဘသော် အလောင်းမြေချပြီး ရက်လည်ကိစ္စ အဝဝကိုလည်း ရပ်ကွက်ထဲက စုပေါင်းပြီး စီမံ ပေးကြတယ်။ ဆယ်ပြားကတော့ တကယ့်

ကလေး တစ်ယောက်လိုပါပဲ။

ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး။ သူ့အသိစိတ်က ကလေးတစ်ယောက်လောက်တောင် တွေးခေါ်နိုင် စွမ်းမှ မရှိဘဲကိုး။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက အဖေမဲ့ဆယ်ပြားတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး ဆယ်ပြားကို ဝိုင်းဝန်းသွန်သင်ကြတယ်။ ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးသောင်းစံက ဆယ်ပြားကို အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်အောင် ပြောပြချော့မော့ကြည့်တယ်။

"ဆယ်ပြား မင်းအသက် မငယ်တော့ဘူး၊ မင်းအဖေ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မင်းတို့ သားအမိ ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ငွေရှာရမယ်ကွ"

"အဖေ မရှိရင် အလုပ်လုပ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဦးလေး သောင်းစံ"

"ဒါပေါ့ကွ၊ ဒါမှ ထမင်းစားလို့ ရမှာ ပေါ့"

ဦးသောင်းစံစကားကို ဆယ်ပြား မျက်ခုံး နက်နက်ကြီးတွေကုပ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ ပြီးမှ နား မလည်သလို ထပ်မေးတယ်။

"အဖေရှိမှ ထမင်းစားရမှာ ဆိုရင် ဦးလေးသောင်းစံ ကျွန်တော့် အဖေလုပ်ဗျာ"

"ဟာ ဒီကောင် ပေါက်တတ်ကရ"

အားလုံး ဆယ်ပြားစကားကို ဝိုင်းရယ်မောလိုက်ကြတယ်။ ဦးသောင်းစံကတော့ မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ခေါင်းကြီးငုံ့လို့ ရှက်နေရှာတယ်။

"ဘာရယ်တာလဲဗျ၊ အဖေရှိမှ ထမင်းစားရမယ်ဆို"

"ဟား ဟား တော်ပါတော့ ဆယ်ပြားရယ်၊ မင်းကတော့ တကယ့် ကောင်ပဲ မလွယ်ပါလား"

အဖေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဆယ်ပြားတို့ သားအမိ ဝမ်းရေးအတွက် ဒေါ်ချစ်မြရဲ့ တာဝန် ဖြစ်လာတယ်။ သားဖြစ်တဲ့ သူက အရွယ်ရောက်နေပေမယ့် အားကိုးလောက်တဲ့ သူ မဟုတ်တော့ ဒေါ်ချစ်မြ ဈေးဗန်းရွက်ရတယ်။

ကုန်စိမ်းဗန်းလေးရွက်ပြီး ရပ်ကွက်တကာ လှည့်ရောင်းတယ်။ ဆယ်ပြားကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ မပြောင်းလဲဘူး။ သူနဲ့ ကစားဘက်တွေ ကျောင်းတက်ကုန်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက နောက်ထပ် အရွယ်ရောက် ကလေးတွေနဲ့ ကစားကောင်းတုန်း။

"မချစ်မြရယ် နင့်ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဆယ်ပြားကို တစ်ခုခုလုပ်ခိုင်း ကြည့်ပါလား"

"မကျင်ရယ် ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာ လဲ၊ ဆယ်ပြားအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ "

"ပိုက်ဆံမရရင်နေ သူ့ကိုထမင်း ကျွေးရုံပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဈေးထဲက တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ပို့ထားလိုက် ပေါ့အေ"

ဒေါ်ချစ်မြ ခေါင်းကိုပဲ ယမ်းပြလိုက်တယ်။ သူ့သားအကြောင်း သူ့အသိဆုံး။ တစ်ခါက ဈေးထဲက ကုန်ခြောက်ဆိုင် ပို့ထားဖူးသေးရဲ့ ဒါပေမဲ့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းတော့ ပြဿနာတက်တာပဲ။

"ချစ်မြ နင့်သားပြန်ခေါ်သွား မဖြစ်ဘူး၊ မနေ့က ဆီပုံးတစ်ပုံး မှောက်သွားတယ်၊ စရောက်တဲ့ နေ့ကလည်း အချို့မှုန့်တွေ ဆားတောင်းထဲ သွားရောပစ်လို့ ဆုံးရှုံးကုန်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကြာရင် ငါ

ဆိုင်ပြုတ်လိမ့်မယ်"

ဒေါ်ချစ်မြ မျက်နှာပူပူနဲ့ တောင်းပန်ခဲ့ရသေးတယ်။ အဲဒီကတည်းက သားကိုလည်း ဘယ်ကိုမှ မပို့ရဲတော့ဘူး။ သိတယ်မို့လား ဆယ်ပြားက ဘာမှ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ အသိစိတ်က ကလေးသာသာ ။ ရိုက်နှက်လို့ လည်း အမှတ်သညာက တိုးလာတာမဟုတ်။

ကိုယ့်သားကို တခြားသူတွေ ရိုက်နှက်ဆုံးမတာကိုလည်း ဒေါ်ချစ်မြ မမြင်မကြားချင်ပြန်ဘူး။ ဆယ်ပြားက သာမန်လူတွေနဲ့ တူတာမှ မဟုတ်တာဘဲလေ။

မိခင်စိတ်နဲ့ ဒေါ်ချစ်မြ သားကိုမစေရက် မခိုင်းရက်တော့။ သားအမိ နှစ်ယောက် ဝမ်းရေးအတွက် ကိုယ်တိုင်ပဲ နေပူပူမိုးရွာရွာ ဆောင်းချမ်းချမ်း ဇွဲတင်းပြီး ရှာဖွေခဲ့တယ်။

သေခြင်းတရားဆိုတာ လွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အရာ မဟုတ်သလို မြင်နိုင်တဲ့ အရာလည်း မဟုတ်လေတော့ ဆယ်ပြား ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားမှာ ပဲ မိခင်ဖြစ်သူ တိမ်းပါးခဲ့တယ်။ အခုမှ ဆယ်ပြားဘဝက တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ တကယ်ဖြစ်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်ပြားအသိထဲမှာ ကြီးကြီးမားမား ခံစားချက်လည်း မရှိသလို ဘာဝေဒနာမှ လည်း မရှိဘူး ။

လောကကြီးထဲမှာ အမေမရှိတော့ပေမယ့်လည်း ဆယ်ပြားကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရကောင်းမှန်း မသိနိုင်တာ ဆယ်ပြားရဲ့ ဘဝပေး ကုသိုလ်လို့ ဆိုရမလား။ အကုသိုလ်လို့ သတ်မှတ်ရမလား မသိတော့။

"ကဲ ဆယ်ပြား မင်းအမေလည်း သေပြီ၊ ဒီတော့ မင်းအရင်လို ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေနဲ့ ကစားနေလို့ မရတော့ဘူး"

"ဒါဆို ကျွန်တော်ဘယ်သူနဲ့ ကစားရမှာ လဲ ဦးလေးသောင်းစံနဲ့ ကစားရမှာ လား"

"ဟာ ဒီကောင် ငါ တီးမိတော့မယ်"

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးသောင်းစံ လက်နဲ့ ရွယ်မှ ပဲ ဆယ်ပြားဇက်က လေးပုပြီး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဦးသောင်းစံ ဆယ်ပြားကို သနားသွားပြီး ရွယ်ထားတဲ့ လက်ကို ပြန်ရုပ် လိုက်တယ်။

"ငါပြောတာ အသေအချာနားထောင်၊ အခု မင်းမှာ အဖေကောအမေကော မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းကိုထမင်းကျွေးမယ့်သူ မရှိဘူး၊ အလုပ်လုပ်မှ မင်းထမင်းစားရမယ်"

"ဟို ကျွန်တော်လမ်းထိပ်က အပျိုကြီး မအိခိုင်ကို အမေတော်လိုက်ရင်ကောဟင် အဖေက ဦးလေးသောင်းစံ လုပ်ပေါ့"

"ဟာ ဟေ့ကောင် တော် တော်စမ်း ငဲ့မိန်းမ မသိန်းစိန်ကြားသွားမှ ခက်ကုန်တော့မယ်၊ မင်း အတော်မလွယ်တဲ့ ကောင်ပဲ အဟီး"

ဦးသောင်းစံရှက်ရှက်နှင့် အိမ်ခန်းထဲကို မဝံ့မရဲ ငဲ့ကြည့်ပြီး ရယ်တယ်။ ဆယ်ပြားကတော့ ဘာဆိုဘာမှ မသိတဲ့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ။ အတော်ကိုခက်တဲ့ ဆယ်ပြားပါပဲ။

အခန်း (၃)

နောက်ဆုံးတော့ ဆယ်ပြားရဲ့ အရေးကိစ္စအတွက် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ စုပေါင်းတိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ကြတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲက အဓိပတိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုဝင်းမောင်မောင်ကို ဖျောင်းဖျပြီး အကူ အညီတောင်းကြတာပေါ့။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်ပြားကို ခင်ဗျားခိုင်းကြည့်ပါဗျာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ ငယ်ရာက ကြီးလာတဲ့ ကလေးဆိုတော့ ကျုပ်တို့ လျစ်လျူရှုထားလို့ မသင့်တော်ပြန်ဘူး၊ ခင်ဗျားအသုံးတည့်မှ လစာငွေ သတ်မှတ်ပေးပေါ့ဗျာ"

"ဟုတ်တယ် ဝင်းမောင်မောင်၊ လောလောဆယ်တော့ မင်းဆယ်ပြားကို ထမင်းကျွေးထားရင် တော်ပါပြီ"

ဆယ်ပြားကို စာနာသနားရင်းစွဲရှိတဲ့ ကိုဝင်းမောင်မောင်ကလည်း မငြင်းပါဘူး။

သူ့ဆိုင်လေးမှာ ဆယ်ပြားကို ထမင်းကျွေးပြီး လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ တာဝန်ယူလိုက်တယ်။

"ဆယ်ပြား မင်းဒီနေ့ကစပြီး ဝင်းမောင်မောင်ဆိုင်ကို မနက်တိုင်းမင်းသွား ညနေဆိုင်သိမ်းမှ ပြန်ရမယ် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးသောင်းစံ"

"ဝင်းမောင်မောင်စကားကို မင်းနားထောင်ရမယ်၊ ဝင်းမောင်မောင်က မင်းကိုညတာဝန်ယူ ထမင်းကျွေးလိမ့်မယ် ဟုတ်ပြီလား"

ဦးလေးသောင်းစံစကားကြောင့် ဆယ်ပြား ကိုဝင်းမောင်မောင်ကို အသေအချာကြီး စူးစိုက် ကြည့်တယ်။ လူက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဗိုက်ပူပူနဲ့ အသားက ညိုညိုမည်းမည်း အညာသား ကိုဝင်းမောင်မောင်ကို ဆယ်ပြား သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

"ဦးဝင်းမောင်မောင်က ကျွန်တော့်ကို ထမင်းကျွေးမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော့်အဖေ လုပ်မှာ ပေါ့နော်"

ဆယ်ပြားစကားကြောင့် အားလုံးပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဦးသောင်းစံ ဆယ်ပြားကိုပြုံးကြည့်ရင်း

"အေးပေါ့ကွာ မင်းအဖေပဲ ထားပါတော့၊ မင်းနဲ့ တွေ့မှ ပဲ လူပျိုကြီး ဝင်းမောင်မောင်လည်း ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့တယ် ဟား ဟား"

"ဒါဆို ကျွန်တော်က ဦးဝင်းမောင်မောင်ကို အဖေလို့ ခေါ်ရမှာ ပေါ့နော် ဟုတ်လား အဖေ"

ကိုဝင်းမောင်မောင် ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆယ်ပြား ပြောလည်း ပြောခေါ်လည်း ခေါ်လိုက်တော့ ကိုဝင်းမောင်မောင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

"ဟာ အဖေတော့ မခေါ်ပါနဲ့ ဆယ်ပြားရယ်၊ အရင်ခေါ်နေကျ အတိုင်းပဲ ခေါ်ပါကွာ"

"ကိုဝင်းမောင်မောင်က ကျွန်တော့်အဖေလေဗျာ၊ ထမင်းကျွေးမယ့် အဖေလေ"

"အေးပါ ငါ့ဆိုင်မှာ မင်း ခိုင်းတာလုပ်ပေး၊ ငါ ထမင်းကျွေးမယ်၊ အဝတ်အစား ဆင်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေလို့ တော့ မခေါ်ပါနဲ့ ကွာ တောင်း"

ပန်ပါတယ် ဟုတ်လား"

"အဖေလို့ မခေါ်လည်း ကျွန်တော့်ကို ထမင်းကျွေးမှာ လား ကိုဝင်း
မောင်မောင်"

"အေး အေးပါကွာ ကျွေးပါ့မယ်"

"ဟား တကယ်နော် ဘုရားစူးမိုးကြိုးပစ်"

ကိုဝင်းမောင်မောင် ခေါင်းညိတ်ပြတော့
ဆယ်ပြားဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဖက်ပြီး ကိုဝင်းမောင်
မောင်ရဲ့ ပါးစုနဲ့အစ်အစ်ကြီးတွေကို ရွတ်ခနဲ ဖက်နမ်းပစ်လိုက်တယ်။

"ဟာ ဟေ့ကောင် မလုပ်ပါနဲ့ ယားတယ်ကွယ်၊ ငါမနေတတ်ဘူး"

အားလုံးကတော့ တဝါးဝါးနဲ့ ရယ်မောမဆုံးတော့ဘူး။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေအားလုံး ဆယ်ပြားနဲ့ ကိုဝင်းမောင်မောင်ကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာ နေကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆယ်ပြားဘဝလေးက ရပ်ကွက်ကောင်းမှုနဲ့
အဆင်ပြေအေးချမ်း သွားခဲ့တယ်လို့ ပဲ ဆိုရ လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့ ။

ဆိုင်မှာ ခေါ်ထားပြီး ဆယ်ပြားဝမ်းရေးကို တာဝန်ယူထားရတဲ့ ကိုဝင်းမောင်မောင်အတွက်တော့ ဆယ်ပြားကြောင့် အစပိုင်းမှာ တော့ ဒုက္ခမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်ရတော့တာပဲ။

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဖျော်ခုံကနေ စားပွဲပိုင်းအရောက် ဆယ်ပြား
သယ်ရင်း သောက်တဲ့ သူဆီ ရောက်တော့ တစ်ဝက်သာသာလေးပဲ ကျန်တယ်။

"ဟာ ကိုဝင်းမောင်မောင် လက်ဖက်ရည်ခွက်က သေးရတဲ့ အထဲ ခင်

ဗျားတို့ ဖျော်ပေးတာက တစ်ဝက်ပဲလားဗျ၊ ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး သူ
ဌေးဖြစ်နောက်ကျဦးမယ် ကိုယ့်ဆရာ"

"ဟာ ဆယ်ပြား မင်းဘယ်လိုလုပ်တာလဲ"

"မသိဘူးလေ သယ်လာရင်း လမ်းမှာ ဖိတ်ကျကုန်တာပဲ၊ ပြန်ကော
က်ထည့်လို့ မှ မရတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမတုန်းဗျ"

"ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ မင်းလုပ်ပုံနဲ့ ငါ့ဆိုင်နာမည် ပျက်တော့မှာ ပဲ မဖြစ်ဘူး
၊ မင်းစားပွဲမထိုးနဲ့ သွား ဖျော်ခန်းအနောက်မှာ ခွက်တွေပဲဆေးတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုဝင်းမောင်မောင်"

ပင်ကိုအသိဉာဏ် နိမ့်ကျနေတော့ ဆယ်ပြားကိုခိုင်းရတာ ကိုဝင်း
မောင်မောင်အတွက် မလွယ်လှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာခိုင်းခိုင်း မငြင်းဘဲ လုပ်
တတ်တာလေးကြောင့် တော်နေသေးရဲ့ ။

"ခွမ်း ဂလွမ်း"

ဖျော်ခန်းထဲဝင်ပြီး ပန်းကန်တွေခွက်တွေ ဆေးနေတုန်း ကျကွဲသံ
တွေကြားရပြန်တော့ ကိုဝင်း မောင်မောင် ကောင်တာက
ကသောကမျောထပြီး ပြေးရပြန်တယ်။

"ဟာ ကုန်ပါပြီ ဆယ်ပြားရယ်၊ ခွက်တွေဆေးရင် ကျမကွဲအောင် ဂရု
စိုက်ပါလို့ ငါပြောထားတာ မင်း မမှတ်မိဘူးလား"

"မှတ်မိပါတယ်ဗျာ၊ ပြုတ်ကျရင် မြည်တဲ့ အသံက နားထောင်လို့ သိ
ပ်ကောင်းလို့ ပါဗျ၊ မယုံရင် နားထောင်ကြည့်၊ ကျွန်တော် လွှတ်ချပြမယ်
ကဲ"

လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို ဆယ်ပြားလက်ထဲက အ

သားလွတ်ကြီး လွတ်ချပြတယ်။ ကိုဝင်းမောင်မောင် တားချိန်မရလိုက်ခင်မှာ ပဲ ပန်းကန်နှစ်ချပ် အင်္ဂတေကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွမ်းခနဲ ဝှမ်းခနဲ။

"ဟာ ကုန်ပါပြီ၊ တော်တော့ ဟော့ကောင် တောက် ဒီကောင် ကဲကွာ"

ဒေါသစိတ်နဲ့ ကိုဝင်းမောင်မောင် နရင်းပါးရင်း ထအုပ်ပစ်လိုက်မှ ဆယ်ပြား ပြူးပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ မျက်ရည်အဝဲသား မော့ကြည့်တယ်။

"ကျွန် ကျွန်တော်က နားထောင်ရအောင် လုပ်ပြတာပါဗျာ"

"ဘာကွ ငါတယ် မင်းနာတော့မယ်"

လက်နဲ့ ထပ်အရွယ်မှာ ဆယ်ပြား ခေါင်းကလေးငုံ့ မျက်စိစုံမှိတ်လို့ ကြောက်လန့်နေတာကြည့် ပြီး ကိုဝင်းမောင်မောင် ဒေါသတွေကို ဘရိတ်အုပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

"ပန်းကန်တွေကွဲရင် ငါ အသစ်ထပ်ဝယ်ရမယ်၊ ငါ့ပိုက်ဆံကုန်မယ်ကွ၊ ဒီလောက်တော့ မင်း သိသင့်တယ် ဆယ်ပြား၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့စကားကို မင်း နားမထောင်ရင် ငါ့ဆိုင်မှာ ဆက်မထားတော့ဘူး၊ မင်းကို ဘယ်သူကမှ ထမင်းမကျွေးမှ မင်းငတ်သေမှာ ကြားလား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ"

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ခေါင်းကလေးညိတ် နာခံတော့လည်း ကိုဝင်းမောင်မောင်ဒေါသတွေ ပြို ပျက်ကုန်တယ်။

အဲဒီကတည်းက ဆယ်ပြားလွတ်မကျ ရဲတော့ဘူး။ ခိုင်သမျှနာခံပြီး ဖင်ပေါ့ပေါ့ လုပ်တတ်လာတယ်။

ချော့လိုက်ချောက်လိုက် မာန်လိုက်မဲလိုက်နဲ့ အသားကျအောင် ခိုင်း

လိုက်တော့မှ ဆယ်ပြား တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွမ်းကျင်လာတယ်။

အခုဆို ကိုဝင်းမောင်မောင်အတွက် ဆယ်ပြားက အတော့်ကို အားကိုးရတဲ့ လူဖြစ်နေပြီ။ ဆယ်ပြားက ကျပ်မပြည့်တာလေးကလွဲရင် ရိုးသားမှုလေးရှိတာက ကိုဝင်းမောင်မောင်အတွက် ကျေနပ်သဘောကျစရာ ဖြစ်နေတယ်။

"ဟင် ကိုဆန်းဝင်း ခင်ဗျားလက်ထဲက ကိတ်မုန့်က ဘယ်ကရတာလဲ"

ဆိုင်ရှင်မသိအောင် ခိုးစားပါတယ်ဆိုမှ ဆယ်ပြား မြင်သွားပြီး အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ မေးလာတာမို့ ဆန်းဝင်း မျက်ကလူးဆန်ပြာနဲ့ တားရတယ်။

"ရှုး တိုးတိုး ကိုဝင်းမောင်မောင်အလစ်မှာ ယူထားတာကွ၊ မင်းသွားမပြောနဲ့ နော်၊ ဒီမှာ တွေ့လား အသေအချာကြည့်ထား"

"ဘာလဲဗျ လက်သီးဆုပ်ထဲ ဝှက်ထားတော့ ဘယ်မြင်မှာ လဲဗျ"

"လက်သီး လက်သီးကိုပြတာကွ၊ မင်းသွားတိုင်လို့ ကတော့ မင်းသွားတွေ အကျိုးပဲမှတ် ကြားလား"

"ကြားပါတယ် ကျွန်တော်မတိုင်ပါဘူး မထိုးပါနဲ့ နော်"

"အေး ဒီလိုလိမ္မာမှ ပေါ့ ကဲရော့ မင်းတစ်ကိုက်စားကြည့်စမ်း၊ တစ်နေ့လာလည်း အီကြာကွေး ကျန် စမှုဆာကျန်တွေချည်း စားရတာ ရိုးအီနေပြီကွ"

"ဟင့်အင်း ကျွန်တော် မစားချင်ပါဘူး၊ ကိုဝင်းမောင်မောင်က စားချင်ရင် တောင်းစားတဲ့ ၊ ခိုး မစားရဘူးတဲ့ "

"အံ့မယ် အရူးအပေါက် တစ်မူးသာနေပြန်ပြီ၊ မစားရင် ငတ်ပေါ့ကွ"

ဆယ်ပြားက ဘယ်သူဆိုဆိုဆဲဆဲ မနာတတ်ဘူး။ ဝင်းမောင်မောင်စကားကိုလည်း ရှေ့မှာ ရော ကွယ်ရာမှာ ပါ တသွေမတိမ်း နာခံလိုက်နာတယ်။

သူ့ကို ထမင်းကျွေးတာ ဝင်းမောင်မောင်၊ အဝတ်အစားဆင်တာ ဝင်းမောင်မောင်။ ဒါကြောင့် ဝင်းမောင်မောင်စကားဆို အလေးထား နားထောင်တတ်တယ်။

"ဟေ့ကောင် ဆယ်ပြား၊ မင်းအိမ်မပြန်နဲ့ တော့၊ ငါ့ဆိုင်မှာ ပဲနေ၊ ဆိုင်မှာ ပဲ အိပ်မလား"

"ဟင့်အင်းအိမ်မှာ ကျွန်တော် ပြန်အိပ်ချင်တယ်၊ အမေ့ရဲ့ ခြင်ထောင်နဲ့ စောင်က နွေးတယ်ဗျ၊ အိမ်မှာ ပဲ အိပ်ချင်တယ်"

ဆိုင်မှာ အိပ်ခိုင်းရင် ဆယ်ပြား အမြဲတမ်းငြင်းတတ်လို့ ကိုဝင်းမောင်မောင် ဆယ်ပြားဆန္ဒကို ဇွတ်မတားတော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဆယ်ပြားက ဆိုင်ကို အရောက်လာတတ်လို့ စိတ်ချပြီးသားပဲ။

ဆယ်ပြားကတော့ မနက်မိုးမလင်းခင် ကိုယ်ဝင်းမောင်မောင်ဆိုင်ကို အရောက်လာတယ်။ ညမိုးချုပ်ရင် အိမ်ပြန်တယ်။

တစ်ရက်တလေစောပြီး ပြန်ခွင့်ရတဲ့ ညနေတွေမှာ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေနဲ့ အစဉ်အလာ မပျက် ကစားတတ်တာတော့ ဆယ်ပြားရဲ့ ဝသီဖြစ်နေပြီ။

လူကသာ လူပျိုကြီး အရွယ်ရောက်နေတာ၊ ကလေးအုပ်နဲ့ တွေ့ရင် ဆယ်ပြားကလေးစိတ် ပေါက်ပြီး ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ကစားတတ်တာ

ကိုတော့ ဝင်းမောင်မောင် နားလည်ပေးထားလိုက်ရ တယ်။

ဆယ်ပြားကတော့ အပူအပင်မရှိ။ သောကမရှိနဲ့ လည်ပတ်ရှင်သန်ရ
င်း အနာဂတ်ဆိုတာကို ခေါင်းထဲမှာ အတွေးမရှိ ဘာမှ မသိသူ။

ဘဝဆိုတာ ဆယ်ပြားအတွက်တော့ နိစ္စရူပ လည်ပတ်နေတဲ့ အလုပ်
တွေနဲ့ အေးချမ်းနေတာ တစ်ခုပါပဲ။

အခန်း (၄)

"ဟေ့ကောင်တွေ စားစရာရှိရင် လူပါးတုန်း စားထားကြ"

မနက်ဆယ်နာရီကျော်ဆို ဆိုင်မှာ လူပါးသွားပြီ။ မနက်စာကိုရှိတဲ့ စားပွဲထိုးလေးယောက် နှစ်ယောက်စီခွဲပြီး အလှည့်ကျစားကြတယ်။

တစ်မနက်လုံးလုံး ပြေးလွှားလုပ်ခဲ့ကြရတာဆိုတော့ မနက်ပိုင်းက စားထားတဲ့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်နဲ့ အီကြာကွေးဆိုတာ ဆယ်ပြားတို့ ဝမ်းထဲမှာ ကျေညက်ပျောက်ဆုံးနေပြီ။

"ဆယ်ပြားနဲ့ ဆန်းဝင်း အရင်ထမင်းစားကြ၊ ပြီးရင် ဖိုးချစ်နဲ့ သန်းဇော်စားပေါ့"

ကိုဝင်းမောင်မောင်က အစီအစဉ် ချမှတ်ပေးတဲ့ အတိုင်း ဆယ်ပြားနဲ့ ဆန်းဝင်း ထမင်းပန်းကန်တွေ ခူးခပ်လိုက်ကြတယ်။ ကိုဝင်းမောင်မောင်ကတော့ စတီးခွက်လေးထဲမှာ ဟင်းကို ဝေပုံကျ ညီညီမျှမျှ ထည့်ပေးတယ်။

ဝက်သား အမဲသား အရွယ်တော်နှစ်တုံးကို အာလူးဖြစ်ဖြစ် ခရမ်းသီး ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုနဲ့ ရောနှောထားတဲ့ ဟင်းကို တစ်ပတ်သုံးရက်လောက် စီစဉ်ကျွေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ရက်တွေမှာ တော့ သီးစုံ ဟင်းဖြစ်ဖြစ် ချဉ်ပေါင်ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါးခြောက်ကြော်ဖြစ်ဖြစ် စီမံကျွေးတတ်တာမျိုးပါ။

ဆယ်ပြားတို့ ကလည်း ဆာလောင်နေချိန်ဆိုတော့ ဘာနဲ့ စားစား အ

နည်းဆုံး ထမင်းနှစ်ဇလုံ လောက်တော့ အသာလေး။

ကိုဝင်းမောင်မောင်ကလည်း အစားအသောက်ကိုတော့ စေတနာရှိရှိ နဲ့ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ် ကျွေးမွေးတတ်ပါတယ်။

နှစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စားကြရင်း ဆိုင်ကိုစားသုံးသူ ဝင်လာရင် အသင့်စားပွဲထိုး နှစ် ယောက်ရှိအောင် ထားတယ်။ အခုလည်း ဆယ်ပြားနဲ့ ဆန်းဝင်း ဆိုင်ထောင့်စားပွဲမှာ မနက်စာ စားနေတုန်း

"ဟာ ဟေ့ ဟေ့ ဘာလုပ်တာလဲ ထားခဲ့စမ်း"

ကိုဝင်းမောင်မောင်ရဲ့ အော်ဟစ်သံကြောင့် ထမင်းဝိုင်းမှာ ပလုတ်ပလောင်း စားနေတဲ့ ဆယ်ပြားနဲ့ ဆန်းဝင်း ခေါင်းမော့ကြည့်မိကြတယ်။

ရှုပ်အင်္ကျီ အနက်ကွက်တစ်ထည်ကို ဖားဖားကြီး ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ဆိုင်ရှေ့စားပွဲဝိုင်း တစ်ခုပေါ်မှာ ရှိတဲ့ မုန့်ပွဲထဲက ကိတ်မုန့်ထုပ်တစ်ခုကို လှမ်းယူမလိုလုပ်ရင်း ကိုဝင်း မောင်မောင် အော်သံကြောင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ကိုဝင်းမောင်မောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လှစ်ခနဲ စားပွဲဝိုင်းအနီး ရောက်သွားပြီး မုန့်ပွဲကိုလှမ်း ယူလိုက်တယ်။

"သွားစမ်း အရူးမ နင်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်"

ကောင်မလေး မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ စုကျုံ့သွားရင်း ကိုဝင်းမောင်မောင်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး

"ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"အောင်မာ နင် စားပွဲပေါ်က မုန့်တွေခိုးစားမလို့ မဟုတ်လား အရူးမရဲ့ "

ကိုဝင်းမောင်မောင်အသံကို ဆယ်ပြားကြားနေရတယ်။ အရူးမတဲ့ ။
နာမည်က အဆန်းပဲလို့ တွေးနေရင်း ကောင်မလေးကို မမှီတ်မသုန်
ငေးကြည့်နေမိတယ်။

"ခိုးစားတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ဗိုက်ဆာလို့ ယူစားမလို့ ဟာကို"

"ဘာ ဒါ အလကား အလှူလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွား ထွက်သွား
စမ်း ငါ ရိုက်မိတော့မယ်"

"ဟွန်း ပြိတ္တာကြီး ငရဲရောက်မှ တွေ့မယ် ဟွန်း"

"ဟာ ဒီအရူးမ ငါ့ကိုများ "

ဝင်းမောင်မောင်ရိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတော့ ညစ်ပေနေတဲ့ အရူးမလေး
က လုံချည်လေး မပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကျောလယ်အထိရှည်လျား
နက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်တွေ ဝဲခနဲ ရယ်သံလေးက လွင့် ပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

"ဟင်း အရူးမမို့လို့ ပေါ့ကွာ"

ဝင်းမောင်မောင်ပွစိပွစိနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဆယ်ပြားကတော့ အရူး
မလေးကို မျက်စိတဆုံး ငေးမောကြည့်နေမိတုန်းပဲ။

လုံချည်လေး မပြီး ပြေးသွားပုံက ဆယ်ပြားမျက်လုံးထဲက မထွက်
ဘူး။ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မည်းညစ်ပေကျနေပေမယ့် အသားလေးက ဝါ
ဝင်းအိညက်နေတာ ဆယ်ပြားကောင်းကောင်း ကြီး မြင် လိုက်တာပေါ့။

"ဘယ်ကဘယ်လို တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီအရူးမက ရောက်လာရတာ
လဲ မသိပါဘူး"

ကိုဝင်းမောင်မောင် တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ရေရွတ်နေတယ်
။ ဆယ်ပြားစိတ်ထဲမှာ ဇေဝဇေဝနဲ့ နားမလည်နိုင်လို့ နံဘေးမှာ ထမင်း

စားနေတဲ့ ဆန်းဝင်းကို မေးကြည့်လိုက်မိတယ်။

"သူ့ကိုဘာလို့ အရူးမလို့ ခေါ်တာလဲဗျ"

"ဟ ရူးနေလို့ အရူးမလို့ ခေါ်တာပေါ့"

"ရူးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ"

"ဒုက္ခပါပဲ ရူးတယ်ဆိုတာ ဦးနှောက်မကောင်းတာပေါ့ ငတုံးရဲ့ "

"ဦးနှောက်မကောင်းဘူး ဆိုတာကရော"

"ဟာ ကျပ်မပြည့်တာ ကျပ်မပြည့်တာကွ၊ ရှင်းငြိလား မင်းလိုပဲဟေ့"

ဆန်းဝင်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပဲ ထအော်တော့မှ ဆယ်ပြားမျက်မှောင်ကျပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"ဘယ်လိုကောင်မှန်းကို မသိဘူး။ ကွဲပါးစောင်းတီးပြရသလိုပဲ"

ဆန်းဝင်း ထမင်းပန်းကန်ယူပြီး ထထွက်သွားတယ်။ ဆယ်ပြားကတော့ ထမင်းတောင် ဆက်မစားနိုင်ဘဲ အတွေးတွေဆက်ပွားပြီး ကျန်ရစ်တယ်။

ကျပ်မပြည့်တာတဲ့ ။ ဒီလိုအပြောမျိုး စကားသံတွေကို ဆယ်ပြား ခဏခဏကြားဖူးတာပေါ့။ သူ့လိုလူတွေ ပြောနေကျစကားပဲ။ ဒီအရူးမလေးကလည်း သူ့လိုပဲလို့ ဆန်းဝင်း ပြောပြသွားတယ်ဆိုတော့ ဒီအရူးမလေးမှာ အဖေလည်း မရှိ၊ အမေလည်း မရှိဘူးပေါ့။ သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့ကျတော့ ကိုဝင်းမောင်မောင်က ထမင်းကျွေးထားပြီး ကောင်မလေးကိုကျတော့ ဘာလို့ မောင်းထုတ်ရ တာလဲ။

ဆယ်ပြား စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေတယ်။

"ဟေ့ကောင် ဆယ်ပြား မြန်မြန်စားလေ၊ ငါတို့ လည်း စားရဦးမယ်"

ကွ"

သန်းဇော် လှမ်းအော်မှ ဆယ်ပြား ကသောကမျော ခေါင်းညိတ်ပြီး ပ
န်းကန်ထဲက ထမင်းကျန်တွေကို အမြန်စားလိုက်ရတယ်။

အာရုံထဲမှာ တော့ အရူးမလေးကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေမိတယ်။
